

Byn

Skiftet sprängde den gråa byn
som låg här i backen sen gammalt i världen
i nordanlä vid granskogens bryn
med sikt över sidlänta ängar och gärden.

Sex gårdar hade här slutit sig samman
till värn mot ulvars och stigmäns färd
och delade troget nöd och gamman
och vaka och vård om hem och härd.

Den byn var ett fäste för alla därinne
mot allt farligt och främmande runt omkring.
Och urgammal sed hölls där i minne
och präglade fest och söcken och ting.

*

Jag ser det folket i vardagens möda.
De träda på jorden med trygga fjät.
De streta med leran och bärga sin gröda
och syssla med hyggen och giller och nät.

Jag ser dem om kvällen, när eldskenet spelar
kring storstugans bjälkar och bunkar och fat,
och karlarna snida skedar och selar
och kvinnorna spinna och dona med mat.

Jag ser dem om julen i högtidsstugan
prövande kornbrygdens sötma och must
med gammaldags krus och siratlig trugan
och hjärtans glädje och levnadslust.

Det är gubbar och moror och skinande ungar
och flickor och spelmän som drilla gällt,
medan heliga män och svenska kungar
nicka belåtet från väggarnas fält.

Jag ser dem i oår och ofärdstider,
då julen skänker blott mörker och nöd,
då pest och örlig kring landet skrider
och bark och mossa är helgens bröd.

Jag ser dem i långvinterns mördande kyla,
då onda makter ställa försåt,
och boskapen stönar och vargarna yla
och barnen somna vid hungergråt.

*

Nu skymta de svagt blott som skuggor ur tiden
vid valborgseldar och julottans bloss.
Deras verk är slut. Deras gärning liden.
Men de levde och stredo och ledo — för oss.

Olof Thunman